

Κυριακή 25η Ιανουαρίου 2026

Κυριακή 15η Λουκᾶ.

(Λκ. 19, 1 – 10).

«ἐζήτει ἰδεῖν τόν Ἰησοῦν τίς ἐστί» (Λκ. 19, 3).

Δύο γίγαντες τοῦ πνεύματος καί τῆς ζωῆς συναντοῦμε σήμερα στήν Κυριακάτικη πορεία μας. Ὁ ἓνας εἶναι μικρόσωμος γίγαντας καί πολύ ἁμαρτωλός. Εἶναι ὁ ἀρχιτελώνης Ζακχαῖος, πού τόν κάνει γίγαντα ἡ μετάνοιά του. Ὁ ἄλλος εἶναι ἓνας γίγαντας τῆς ἀρετῆς καί τῆς θεολογίας. Εἶναι ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Γίγαντα τόν κάνει ὁ τρόπος πού βίωσε καί ἐξέφρασε τή σχέση του μέ τόν Θεό, ὁ τρόπος πού θεολόγησε ἐκθέτοντας τήν ἐμπειρία ἀπό τήν ἔνωσή του μέ τόν Ἰησοῦ.

Ποιά είναι ή κοινή συνισταμένη αὐτῶν τῶν δύο γιγάντων; Είναι ή ἀναζήτηση τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ζακχαῖος «ἐζήτει ἰδεῖν τόν Ἰησοῦν τίς ἐστί» σέ ἡλικία προχωρημένη καί μέ συνείδηση διαβρωμένη. Ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός «ἐζήτει ἰδεῖν τόν Ἰησοῦν τίς ἐστί» ἀπό τή νεότητά του καί μέ συνείδηση πού διψοῦσε γιά τήν ἀλήθεια τῆς θεϊκῆς παρουσίας στήν ὕπαρξή του. Σήμερα ή Ἐκκλησία προβάλλει αὐτές τίς δύο τεράστιες προσωπικότητες, γιά νά μᾶς διδάξει πώς ή ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νά γίνει ὅποτεδῆποτε, ὅπουδῆποτε καί ἀπό τόν ὁποιοδῆποτε. Ὁ Ζακχαῖος ἀναζήτησε τόν Ἰησοῦ μέσα ἀπό τίς φυσικές δυσκολίες καί μέσ' ἀπό τήν ἁμαρτία. Ὁ Γρηγόριος ἀναζήτησε τόν Ἰησοῦ μέσ' ἀπό τήν προσευχή, τήν ἄσκηση, τή μελέτη καί τήν ἀγάπη. Ἡ ἀναζήτηση τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι καθῆκον, εἶναι ἀνάγκη, δέν

εἶναι θεωρητικός στοχασμός, εἶναι τρόπος ζωῆς καί ἀδιάψευστη ἐμπειρία.

Γιά τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ἀκούγονται πολλά. Ὁ Χριστός ποτέ δέν ἄφησε τούς ἀνθρώπους ἀδιάφορους. Ἄλλοι θέλγονται καί ἄλλοι ἐνοχλοῦνται. Ἄλλοι Τόν ἀγαποῦν παράφορα καί ἄλλοι Τόν μισοῦν θανάσιμα. Πολλοί ξέρουν γιά τόν Ἰησοῦ, ἐλάχιστοι, ὅμως, γνωρίζονται ἀληθινά μαζί Του. Μόνον ἡ ἀναζήτηση τοῦ Κυρίου μπορεῖ νά μᾶς φέρει σέ ἐπαφή μέ τό Θεανδρικό πρόσωπό του. Τί σημαίνει καί τί εἶναι αὐτή ἡ ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ; Πῶς γίνεται ἡ ἀναζήτηση καί ἡ γνωριμία μέ τόν Ἰησοῦ;

Πρῶτον, ἡ ἀναζήτηση τοῦ Θεανθρώπου προϋποθέτει μία εὐλογημένη περιέργεια. Ἀκοῦμε καί μαθαίνουμε πολλά γιά πολλά πρόσωπα. Μέ μία ἐνοχλητική καί ἐφάμαρτη περιέργεια ψάχνουμε τίς ζωές τῶν ἄλλων. Δέν τό κάνουμε ἀπό ἀγάπη ἢ ἀπό ἀγνό

ένδιαφέρον. Ψάχνουμε τούς άλλους, διότι δέν
 άντέχουμε νά ψάξουμε τόν έαυτό μας. Φοβό-
 μαστε νά αναζητήσουμε τόν κακό έαυτό μας,
 γι' αυτό ασχολούμαστε μέ τά λάθη καί τίς
 πτώσεις τών συνανθρώπων μας. Ύπάρχει, βε-
 βαίως, καί ή καλή περιέργεια. Καλή εἶναι ή
 περιέργεια πού ύποκινεῖ τόν άνθρωπο στήν
 αναζήτηση τοῦ Θεοῦ. Από μία τέτοια περιέρ-
 γεια ό Ζακχαῖος «έζήτει ιδεῖν τόν Ἰησοῦν τίς
 ἐστί». Ἀπ' αὐτή τήν εὐλογημένη περιέργεια
 κινήθηκε καί ό Γρηγόριος ό Θεολόγος πρὸς τόν
 Χριστό. Ἡ περιέργειά του γιά τόν Κύριο ἔγινε
 ασίγαστη πείνα καί δίψα, πού ποτέ δέν κορέ-
 στηκε. Ὅσο γνώριζε τόν Ἰησοῦ, τόσο Τόν
 ποθοῦσε καί, ὅσο Τόν ποθοῦσε, τόσο βάθαινε ή
 γνωριμία του μέ Ἐκεῖνον. Ἡ αναζήτηση τοῦ
 Θεοῦ ἔχει ἀρχή, ἀλλά δέν ἔχει τέλος. Τό ψάξι-
 μο τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι μονομέρεια καί
 ὀπισθοδρόμηση, εἶναι ἀνοιγμα μυαλοῦ καί

πρόοδος πολυεπίπεδη. Όλα οδηγούν στον Χριστό. Η φύση, ή έπιστήμη, ή φιλοσοφία, οί τέχνες, όλα τά εργαλεία τής καλής περιέργειας οδηγούν σ' Έκείνον πού έπλασε τά πάντα. Μόνον οί τυφλοί καί οί πωρωμένοι δέ θέλουν νά βρούν τόν Θεό. Όποιος έχει άνοικτό μυαλό αντιλαμβάνεται ότι όλα μιλούν γιά τόν Θεό.

Δεύτερον, στήν αναζήτηση τοῦ Θεοῦ οδηγεί ή ματαιότητα αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ό Ζακχαῖος τά εἶχε όλα, ἀλλά δέν εἶχε τό σημαντικότερο. Δέν εἶχε ἐσωτερική πληρότητα. Ό Γρηγόριος ὁ Θεολόγος τά εἶχε όλα. Η οἰκογένειά του ἦταν ἐξαιρετικά πλούσια. Δέν γέμιζε, ὅμως, ἀπό τά ὑλικά του ὑπάρχοντα. Η ψυχή, ὅσο καί ἂν περιβάλλεται ἀπό πλοῦτο καί πράγματα, δέν γεμίζει. Δέν καλύπτει τά κενά της οὔτε ἀπό τίς πολλές γνώσεις, οὔτε ἀπό τίς πολλές γνωριμίες, οὔτε ἀπό τή συμμετοχή σέ γλέντια, γιορτές καί πανηγύρια. Η

ψυχή διψάει έσώτατα για τό πρότυπό της. Δι-
 ψάει άπελπισμένα για τόν Δημιουργό της. Ό,τι
 καί νά προσφέρουμε στήν ψυχή, εκείνη θά
 αναζητάει τόν Ίησοῦ. Ό άμαρτωλός
 αρχιτελώνης Ζακχαΐος «έζήτει ιδεΐν τόν
 Ίησοῦν τίς έστί». Ό άγιασμένος φωστήρας τῆς
 Έκκλησίας Γρηγόριος για μία ζωή «έζήτει
 ιδεΐν τόν Ίησοῦν τίς έστί». Καί Τόν εΐδαν! Τόν
 πόθησαν, Τόν αναζήτησαν, Τόν συνάντησαν καί
 Τόν γνώρισαν. Γέμισε ή ύπαρξή τους άπό τήν
 παρουσία Του. Γέμισε ή ζωή τους άπό τήν
 άγάπη Του. Γέμισε ή ψυχή τους άπό τό δικό
 Του άκατάβλητο καί άκτιστο φῶς. Η δική
 τους αναζήτηση έγινε παράδειγμα καί για τή
 δική μας πορεία. Έμεΐς περιπλεκόμαστε μέ τά
 δεδομένα αὐτῆς τῆς ζωῆς. Πλανιόμαστε άπό
 τά ψέματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Νομίζουμε ὅτι
 θά κάνουμε τή ζωή μας καλύτερη μέ τήν τε-
 χνολογία, τίς έπιστῆμες καί τά πολλά ὕλικά

ἀγαθά. Νομίζουμε πώς ακόμη και ἡ ἀνερμάτιστη καὶ ἐνίοτε κακόγουστη τέχνη θὰ ἱκανοποιήσῃ τίς ἐσώτατες ἀνάγκες τῆς ψυχῆς γιὰ κάτι ἀνώτερο καὶ ἀληθινό. Νομίζουμε ὅτι οἱ πολλοὶ περισπασμοὶ θὰ μᾶς κάνουν νά ξεχαστοῦμε ἀπὸ τὰ ὑπαρξιακά ἀδιέξοδα καὶ ἀπὸ τίς ἀναπάντητες ἀνησυχίες. Ὅμως, μέ ὅλα τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τίς παροχές παραμένουμε ἄδειοι. Ἐνα βάρος, μία στεναχώρια, ἓνα ἄγχος, ἓνας φόβος, ἓνα παράπονο, ἓνας θυμός, μία πικρία γεμίζουν συνεχῶς τὴν ψυχὴ μας. Ψάχνουμε κάποιο φῶς, μία διέξοδο, μιὰ καθαρὴ ἀνάσα. Χωρὶς νά τό καταλαβαίνουμε ψάχνουμε γιὰ τὸν Θεό. Ἐάν κάνουμε τὴν ἀναζήτησιν τοῦ Θεοῦ συνειδητό ἀγώνα, θὰ Τόν συναντήσουμε. Ἐάν κατεβοῦμε ἀπὸ τὴν συκομυριά τοῦ ψέματος, θὰ κοινωνήσουμε μαζί Του. Νά ξέρουμε πὼς ἡ αἰτία κάθε ἐσωτερικοῦ κενοῦ εἶναι ἡ ἔλλειψη τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος πού

γεμίζει μέ τήν ὕπαρξή Του τά πάντα, θά γεμίσει καί τή δική μας ὕπαρξη, ἀρκεῖ νά τρέξουμε πρὸς ἀναζήτησή Του καί νά χαροῦμε μέ τήν παρουσία Του.

Τρίτον, ἡ ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀγώνας καί ἀσκησις. Τόσο ὁ Ζακχαῖος, ὅσο καί ὁ σήμερα ἐορταζόμενος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ καθένας μέ τίς προϋποθέσεις του ζητοῦσαν «ἰδεῖν τόν Ἰησοῦν τίς ἐστί». Αὐτή ἡ ἀναζήτηση δέν ὀλοκληρώθηκε μέ μία στιγμιαία συνάντησις. Αὐτή ἡ ἀναζήτηση δέν ὀλοκληρώθηκε ποτέ. Ἀκόμη καί ὅταν βρήκαν τόν Ἰησοῦ, συνέχισαν νά Τόν ἀναζητοῦν. Ἡ εὕρεσις τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἓνα γεγονός κάπου κάποτε. Ὅταν ὁ πιστός βρίσκει τόν Χριστό καί Τόν συναντάει, τότε ξεκινάει καί πάλι μία καινούργια ἀναζήτηση. Ὁ Ἰησοῦς δέν εἶναι ἓνα πρόσωπο πεπερασμένο πού, ὅταν κάποιος τό βρεῖ, τελειώνει ἡ ἀναζήτησή του. Ὁ Κύριος εἶναι

ἄπειρος καί ἀτελεύτητος. Ἡ εὕρεσή Του δέν
 σημαίνει τέλος ἀλλά ἀρχή. Ὄταν βροῦμε τόν
 Χριστό, τότε Τόν ψάχνουμε ἀκόμη περισσότε-
 ρο. Ὄταν κοινωνοῦμε μαζί Του, τότε Τόν
 ποθοῦμε ἀκόμη πιά ἔντονα. Ὄταν τρώμε τή
 Σάρκα Του καί πίνουμε τό Αἷμα Του, τότε
 πεινᾶμε καί διψᾶμε πιά πολύ, γιά νά Τόν ξα-
 ναμεταλάβουμε. Ἐτσι ἡ ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ
 δέν εἶναι πνευματική καί φιλοσοφική
 ἀδολεσχία. Εἶναι ζωή καί ἀγώνας μετάνοιας
 καί καλλιέργειας. Ὁ Ζακχαῖος ἀναζήτησε τόν
 Χριστό καί βίωσε τή μετάνοια. Ὁ Γρηγόριος, ὁ
 μέγας αὐτός Θεολόγος, ἀναζήτησε τόν Χρι-
 στό καί ἔζησε μέ τόν πόθο καί τόν ἔρωτα γιά
 τόν Ἰησοῦ σέ ὁλόκληρη τή ζωή του. Οἱ δοκιμα-
 σίες, οἱ προδοσίες, οἱ θλίψεις καί τά κτυπήμα-
 τα τοῦ βίου δέν ἔκαμψαν τήν ἀγάπη του γιά
 τόν Ἰησοῦ. Ἡ ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ δέν ἦταν
 μία σκέψη ἢ μία πράξη. Ἦταν ὁλόκληρη ἡ ζωή

του. Ἡ ζωή καί ὁ ἀγώνας τῆς μετάνοιας ὁδηγοῦν στόν Θεό. Αὐτή ἡ ἐπαφή μέ τόν Θεό σηματοδοτεῖ τήν ἑναρξη μιᾶς καινούργιας ἐμπειρίας καί ἐνός νέου ἀγώνα. Αὐτή ἡ πνευματική πορεία δέν ἔχει τέλος. Ἔχει μόνον δόξα. Ἔτσι ὁ πιστός πορεύεται ἀπό δόξα σέ δόξα καί ἀπό γνώση σέ γνώση τοῦ Θεοῦ χωρίς τέλος, ἀχόρταγα.

Σήμερα τό εὐαγγελικό κείμενο μᾶς εἶπε γιά τόν ἀρχιτελώνη Ζακχαῖο ὅτι «ἐζήτει ἰδεῖν τόν Ἰησοῦν τίς ἐστί». Αὐτόν τόν ἀρχιτελώνη μιμήθηκε καί ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καί ἀναζήτησε τόν Χριστό σ' ὅλη τή ζωή του. Καί οἱ δύο βρῆκαν τόν Κύριο. Ὅποιος ἀναζητάει τόν Θεό Τόν βρίσκει. Μακάρι κι ἐμεῖς νά κάνουμε αὐτή τήν εὐλογημένη ἀναζήτηση, γιά νά ζήσουμε γιά πάντα μαζί μ' Ἐκεῖνον πού μᾶς ποθεῖ καί θέλει νά μᾶς σώσει. Ἀμήν.